

hvert Aar, saaledes at der, saa vidt jeg kan skønne, i det sidste Aar har været en Indtægt af en halv Snes Tusind Kroner — der er ganske vist anført et Middeltal, saadan noget som 7,676 Kr. — og denne Indtægt er større end paa mange Stationer, større end paa 79 andre Stationer og Holdepladser her i Landet. Se, der mener jeg nu, at Jærnbaneledelsen har bedømt Forholdene forkert, idet det har vist sig, at der var mange, der vilde benytte Billetsalgsstedet, og jeg er overbevist om, at hvis der blev oprettet en Holdeplads mellem Hinnerup og Mundelstrup, saa vilde det gaa paa samme Maade her. Denne Tro har jeg nu en Gang, og den er ikke bygget paa Sand; thi for det første er Afstanden mellem Hinnerup og Mundelstrup c. 2 Kilometer større end Afstanden mellem Hørning og Skanderborg, dernæst er Egnen mellem Hinnerup og Mundelstrup mindst lige saa frugtbar som Egnen mellem Hørning og Skanderborg, saa jeg kan ikke se nogen rimelig Grund til, at der ikke skulde blive lige saa stor Trafik, naar der blev anlagt en Holdeplads her, som der faktisk er blevet ved Stilling.

Jeg kan jo nok tænke mig, hvad den højtærede Minister vil svare. Han vil sige: Det kan godt være, at der kan være noget i alt det, han der staar og siger, det kan maaske betale sig, men det er ikke alene det, der er indvendt mod Andragendet, thi det hedder endvidere, at Anlægget af en saadan Holdeplads vil støde paa tekniske Vanskeligheder. Jeg antager, det er her, Tyngdepunktet ligger. Disse Vanskeligheder bestaa deri, at der vel er et vandret Stykke Bane, men det er for kort, saaledes at de Tog, der skulle holde, ikke kunne holde der. Hvor meget det er for kort, og hvor langt et saadant Stykke Bane skal være, oplyses ikke, men det har ogsaa mindre at sige, thi vi vide alle, at der er et simpelt Raad for den Pølse, der er for lang, nemlig at skære et Stykke af den, og lige saa simpelt et Raad findes der imod det, at en Ting er for kort, nemlig at gøre den et Stykke længere, og denne Udvej er jeg vis paa, at Jærnbanevæsenets Ledelse vist ofte har maattet gribe til, og jeg ser ikke, der skulde være noget til Hinder for at gøre dette korte Banestykke noget længere, enten ved at sænke selve det vandrette Stykke Bane eller ved at fylde ud ved den ene eller begge Ender eller ved at gøre noget af begge Dele. Gør man det, saa tror jeg, man er ude over de Vanskeligheder, og jeg kan ikke indse, at det skulde

være forbundet med større Vanskeligheder der end alle andre Steder, men saa er der endnu en anden Grund, og det er den, at der siges, at dette vandrette Stykke Bane fortsættes af Fald baade mod Nord og mod Syd, og dette Fald kan altsaa vanskeliggøre saavel Standsningen som Igangsætningen af Togene. Det maa jeg tilstaa, det gaar ganske over min Forstand, hvorledes det kan vanskeliggøre Standsningen og Igangsætningen. Naar man endelig har aset sig op ad en Bakke og er naaet op paa den vandrette Flade, tror jeg, at der ifølge Naturlovene ingen Vanskelighed er ved at standse. Jeg tror, det noget nær gaar af sig selv at komme i Staa, blot man stopper den bevægende Kraft. Jeg kan heller ikke se, at det kan volde Vanskelighed der mere end andre Steder, naar man holder paa et vandret Stykke, at faa Toget sat i Gang og køre nedad. Nej, havde det omvendte været Tilfælde, havde dette vandrette Stykke Bane fortsat sig til begge Sider med en Stigning, saa kunde jeg forstaa, at det kunde vanskeliggøre baade Standsningen og Igangsætning. Jeg tror, de fleste have prøvet paa at løbe ned ad en Bakke, og saa vide de, at det er forbundet med stort Besvær at komme til at standse straks. Ligesaa hvis man skulde køre ned ad Bakke og pludselig holde paa en vandret Flade, kan det ogsaa være forbundet med Vanskelighed, og ligesaa kan jeg forstaa, at der kan være Vanskelighed ved at køre opad fra en vandret Bane, naar man holder paa en saadan; det er altid svært at gaa opad. Denne Grund til Afslaget gaar, som sagt, over min Forstand, men det kan jo være, det er en Mangel ved min Forstand, og at Vanskeligheden lige fuldt er der. Saa staar der noget om Togsprængninger, det skal jeg ikke inklade mig paa, jeg har nu den Tro, at det er noget overdrevent; man faar jo altid en uhyggelig Fornemmelse, naar der er Tale om, at noget sprænges, og jeg tror ikke, det er saa forfærdelig farligt, det skal jeg imidlertid helt unklade at komme ind paa.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale, at Andragendet henvises til den ærede Ministers velvillige Overvejelse, og hvis jeg troede, det kunde nytte noget, vilde jeg sige, ligesom den ærede Ordfører sagde, da vi havde første Afdeling af Andragenderne under Behandling. Han sagde nemlig til den ærede Minister, at han kunde lige saa godt springe i det som krybe i det. Det vil jeg nu ikke sige, men jeg vilde gerne unde